

Allah Resûlü (s.a.v) Harp Sanatında da Emsalsiz İdi

Hz. Peygamber (s.a.v) tedbir ve harp sanatında, askerlerin sevk ve idaresinde de emsalsizdi. Allah Resûlü (s.a.v) orduları sevk etmiş, harp divanları kurmuş, stratejik noktalar araştırmış, çeşitli savaş taktikleri uygulamış ve o güne kadar kimsenin bilmediği tedbir ve yollarla muharebe etmiştir. Nitekim savaşta ilk defa mancılığı Hz. Peygamber (s.a.v) kullanmıştır. Hz. Peygamber hicretten hemen sonra bir ordu kurmuş ve iki yıl sonra da Bedir’de silah ve sayı bakımından Müslümanların üç katı olan müşrikleri mağlup etmişti. Evet, Mekke’de bulunan müşriklerin azı büyükleri dahil olmak üzere kısa bir zamanda, zırhlı ve güçlü silâhlı bin kişi toplanıp, yüz at ve yedi yüz deve ile Bedir istikâmetine doğru yürüdüler. Buna mukabil Müslümanların sayısı ise çoğu Ensâr’dan olmak üzere ancak üç yüz kişi civarında idi. Ayrıca üç at ve yetmiş deve vardı. Bir avuç ordu ile büyük bir düşman ordusu yerle bir edildi. Bedir Gazvesinde insafsız ve gaddar küffar-ı Kureyşe karşı harp eden o mücahitlerin kalbinde öyle bir iman vardı ki, karşılarındaki düşman bin değil, bir milyon kişi de olsalardı gene de onları mağlup edebilirlerdi.

İslâm’ın te’sisine temel olan bu mukaddes muharebede Hz. Resûlullah (s.a.v), amcası Abbas ve kayınbiraderi Nefec’e karşı savaştı. Hz. Ebû Bekir oğlu Abdurrahman’ı, Hz. Ömer dayısını, Hz. Ali de kardeşi Ukeyl’i öldürmek için kılıç sallıyorlardı. Zira onlar henüz Müslüman olmamışlardı. Bu hadise de gösteriyor ki, İslâm kardeşliği nesep kardeşliğinden daha ileridir ve bir insan **“havadan, sudan ve ekmekten daha ziyade” imana muhtaçtır. İman en büyük bir kuvvettir.** Bediüzzaman Hazretlerinin buyurduğu gibi;

“İman hem nurdur, hem kuvvettir. Evet, hakikî îmânı elde eden adam, kâinata meydan okuyabilir.”

Başta Peygamber Efendimiz (s.a.v) olmak üzere bütün sahabeler dünyaya meydan okudular ve bütün hadiselerin üstesinden geldiler. İmanın karşısında hiçbir maddî kuvvetin duramayacağını ve hiçbir gücün imandan daha tesirli olmayacağını bütün dünyaya gösterdiler. Zira iman, akıl ve idrakin dışında ayrı bir kuvvet ve büyük bir ihtiyaçtır. Tarihteki maddî ve manevî bütün muzafferiyetler hep bu kuvvet sayesinde olmuştur. Heybetli donanmalar ve nice büyük ordular bu kuvvet karşısında tarumar olmuş, şiddetli zulümler onunla ortadan kalkmıştır. İşte Bedir, işte Uhud, işte İstanbul’un fethi ve işte Çanakkale zaferi.

Hz. Peygamber’in kurduğu ve temelini attığı bu ordu, elli yıl gibi kısa bir sürede Atlas Okyanusu’ndan Çin Seddi’ne kadar uzanan geniş bir bölgeyi itaat altına almıştır.

Allah Resûlü (s.a.v), Maddî ve manevî tedbirleri beraber alırdı. Şehitliğin derecelerini anlatarak ordunun kuvvetini kat kat artırır, şevk ve iştiyakla onları coştururdu.

Hız. Peygamber'in (s.a.v) gayesi bütün insanlığın refah ve saadeti idi. Daha kendisine Peygamberlik vazifesi verilmeden önce Cebel-i Hira'da, ıssız mağaralarda inzivaya çekilir, insanlığın kurtuluşu için neler yapabileceğini düşünürdü. Çünkü, Resulullah Efendimize Peygamberlik gelmeden önce, Mekke'de asayiş ve düzen altüst olmuş, yabancılar ve kimsesizler için can, mal ve namus güvenliği kalmamıştı. Kimsesiz insanlar kavilerin zulümleri altında inlemekte idiler.

Yabancıların malları satın alınır, fakat bedeli ödenmezdi. Mekke'ye ziyarete gelenlerin kadınlarına ve kızlarına zorla el konulurdu. Bu zulümleri ortadan kaldırmak için, ilk defa Peygamber Efendimizin amcası Zübeyr harekete geçti. Bunun üzerine Haşim, Muttalib, Zühre, Esed, Haris ve Teym oğullarının ileri gelenleri, Mekke'nin zengin, itibarlı ve yaşlı adamlarından Abdullah bin Cüd'an'ın evinde bir araya gelerek uzun uzun konuştular ve şöyle yemin ettiler:

“Allah'a yemin olsun ki, bundan sonra Mekke'de yerli olsun yabancı olsun zulme uğramış, hakkı yenmiş hiç kimse bırakmayacağız. Zulme meydan vermeyeceğiz. Denizlerin suyu kuruyuncaya, Hira ve Sebir dağları yerinden sökülüp dağılıncaya kadar bu anlaşmamızda sebat edeceğiz.”

*Rivayete göre, geçmişte Cürhüm ve Katura kabilesinden Fazl adında üç kişi bir araya gelerek, Mekke'de zalim bırakmamağa ve mazlumların haklarını zalimlerden almağa yemin etmişlerdi. Bu yeni teşebbüs de mahiyeti itibarıyla ona benzemesinden dolayı ona da **Fazl** adlı kişilerin yemini manasında "**Hılfü'l-Füdul**" adı verildi.*

O sırada Has'am kabilesinden birisi, yanında kızıyla birlikte Kâbe'yi ziyaret için Mekke'ye gelmişti. Mekke'nin zorbalarından Nebih bin Haccac, kızı görünce zorla babasının elinden kaçırmıştı. Adam ne yapacağını şaşırılmış ve feryad etmeye başlamıştı. Bunun üzerine bazı kimseler o kişinin "Hıfül-Füdul'a" gitmesini tavsiye ettiler. O kişi gidip başına gelenleri, **Hıfül-Füdul** üyelerine anlatınca, üyeler hemen zorba Nebih'in evine giderek kızı ondan alarak babasına teslim ettiler.

Hıfül-Füdul cemiyetinin sözleşme töreninde, amcaları ile birlikte henüz yirmi yaşlarında olan Peygamber Efendimiz de bulunmuştu. Çünkü O, (s.a.v) daima, haksızlığa uğrayanların yanında ve zalimlerin karşısında idi. Bu bakımdan Mekke'ye gelen yabancıları zulümden korumak için kurulan bu cemiyete katılmış ve Peygamberliği zamanında **Hıfül-Füdul** hakkında şu övgü dolu sözleri söylemiştir:

“Abdullah bin Cüd'an'ın evinde zulme karşı yapılan sözleşmede, ben

de bulundum. Bence o yemin bana kırmızı tüylü develerin sahibi olmaktan daha sevimlidir. Ben böyle bir sözleşmeye, şimdi de çağrılısam, tereddüt etmeden katılırım.”

Çünkü; zulüm yapmak ve zulme rıza göstermek insaniyetle asla bağdaşmaz. O dönemde **Hilfû'l-Füdul**'un büyük faydası ve etkisi olmuş, yıllarca zalimlerin kalbine korku salmıştır.

Reûl-i Ekrem (s.a.v) siyasetinde hâli muhafaza etmekle beraber, yalnız kendi zamanını nazara almaz, istikbali de nazara alarak numune-i misal olacak esasların ve kanunların yerleşmesi sağlamaya çalışırdı. Münafıkları teşhir etmeyip gizlemesi de O'nun siyasî ve idari kabiliyetini gösterir. Böyle yapmakla bir kısmının ıslahına vesile olmuş ve İslâmiyet'e gelebilecek zararları önlemiştir. Bazı kimselere de ganimetlerden fazla hisse vermiş, kimine maddî yardımda bulunmuş ve böylece fitne ve fesadın önünü almıştır. Ayrıca, Resûl-i Kibriya Efendimiz meşhur münafık Abdullah ibn-i Selül'ün cenaze namazına katılmış ve bundan sonra bir çok münafık İslâm dinine girmiştir.